

SUMBANGAN PENULIS-PENULIS INDIA DALAM PERKEMBANGAN KESUSASTERAAN KEBANGSAAN

Krishanan Maniam

Sastera Kebangsaan dan Sastera Tamil

Perkembangan semangat kebangsaan di kalangan masyarakat bumiputera negara-negara yang sedang membangun, telah menghasilkan pandangan dan corak baru dalam kesusasteraan. Ini jelas dapat dilihat dinegara-negara seperti Malaysia, Sri Lanka, Indonesia dan Singapura. Di Malaysia hasrat untuk mencapai teknik baru dalam kesusasteraan telah mewujudkan idea 'Kesusasteraan Kebangsaan Malaysia'. Pendapat ini telah tersibar luas setelah usaha-usaha penubuhan Malaysia dimulakan. Aspek ini dapat dilihat daripada perbincangan mengenai topik 'apakah dia Sastera Malaya' dalam persidangan penulis-penulis Malaya yang telah diadakan di Singapura pada tahun 1962. Perwakilan bahagian Bahasa Melayu mengulas definisinya sebagai segala kesusasteraan yang dihasilkan dalam Bahasa Melayu.¹ Manakala bahagian Cina dan Tamil pula menyuarakan ulasan bahawa Kesusasteraan Malaya merupakan sastera yang menggambarkan kehidupan Masyarakat Malaya dan ditulis dalam bahasa-bahasa yang digunakan di Malaya.² Kedua-dua pendapat yang bertentangan ini telah membuka jalan untuk perbincangan selanjutnya demi memperolehi keputusan yang mukamad untuk mendefinisikan 'apa dia kesusteraan kebangsaan'.

Prof. Ismail Hussein telah memberi pandangannya dengan merujuk kepada pendapat Prof. Mohd. Taib Osman sebagai satu usaha menyelesaikan masalah. Beliau berkata:

'Apabila Profesor Mohd. Taib memberikan ceramahnya pada bulan Februari 1971 tentang "Konsep Kesusasteraan Malaysia" dan menekankan yang kesusasteraan di dalam bahasa Melayu harus dijadikan dasar untuk pembentukan kesusasteraan kebangsaan kita selanjutnya, maka pemikiran yang seperti itu diterima dengan sendirinya. Dan apabila saya sebagai Ketua Satu Gabungan Persatuan Penulis Nasional Malaysia dua bulan kemudian merumuskan lebih lanjut tentang kedudukan kesusasteraan Melayu sebagai kesusasteraan Nasional serta perhubungannya dengan sastera berbahasa lain di Malaysia, maka tidak ada tentangan yang bererti terhadap itu. Inti daripada gagasan saya ialah : hanya Sastera yang tertulis di dalam bahasa Melayu di Malaysia yang dapat dianggap sebagai Kesusasteraan Nasional Malaysia - Sastera-sastera di dalam Bahasa Bumiputera yang lain (Iban, Melanau, Bisaya, Murut, Kelabit, Kayan,

Kenyah, Punan dll) dapat di anggap sebagai sastra Daerah, manakala sastra-sastra di dalam bahasa-bahasa Mandarin, Tamil dan Sukuan adalah juga kesusasteraan Malaysia, tetapi oleh sebab sastra-sastra ini terbatas penonton-penontonnya kepada golongan-golongan yang tertentu, maka tidak dapat kita menganggap sebagai kesusasteraan Nasional. Bagaimanapun sumbangan yang dapat diberikan oleh sastra-sastra Daerah dan Sukuan ini kepada Kesusasteraan Nasional jelas amat besar sekali.....³

Berikutan dengan pendapat Profesor Ismail Hussein, dalam tahun 1973, Kongres Kebudayaan Kebangsaan telah merumuskan 'Kesusasteraan Kebangsaan Malaysia' sebagai kesusasteraan yang ditulis dalam Bahasa Malaysia dan yang mengandungi persoalan tentang Masyarakat di Malaysia.

Walau bagaimanapun dalam pembicaraan tentang penglibatan dan sumbangan penulis-penulis keturunan India dalam perkembangan Kesusasteraan Kebangsaan saya ingin mengambil pendirian yang lebih luas sedikit. Saya berpendapat bahawa pengertian kesusasteraan kebangsaan perlu memuatkan suatu perkara lagi, iaitu segala terjemahan ke dalam Bahasa Malaysia Sastra Sukuan yang menggambarkan masyarakat Malaysia harus juga di terima sebagai Kesusasteraan Kebangsaan. Banyak hasil karya sastra sukuan, khasnya karya kreatif Tamil, merupakan karya sastra asli negara yang membawa tema-tema khusus tentang negara ini dengan watak-watak masyarakat majmuk; hanya bahasa yang membezakannya daripada karya-karya Kesusasteraan Kebangsaan. Walaupun begitu, ini tidak bererti penulis-penulis keturunan India belum lagi menghasilkan karya berbentuk sastra kebangsaan. Yang perlu dinyatakan di sini ialah bahawa orang-orang India, terutamanya golongan Tamil, telah turut menghasilkan banyak karya sastra Melayu. Sebenarnya bidang Sastra Orang-orang India di negara ini dirujuk kepada sastra Tamil kerana orang-orang Tamil merupakan golongan yang terbesar dalam jumlah orang-orang India yang menjadi rakyat negara ini. Bahasa Tamil juga menjadi bahasa pengantar di sekolah rendah jenis Kebangsaan Tamil.

Hubungan Sastra Melayu dan Sastra Tamil

Hubungan di antara Sastra Melayu dan Sastra Tamil, bukanlah sesuatu yang baru tetapi ia memperlihatkan perhubungan sejak beberapa kurun yang lepas. Ianya bermula daripada serangan Raja Chola ke atas Tanah Melayu dan penubuhan kerajaan Tamil di negara ini dalam kurun kesebelas.⁵ Prof. Ismail Hussein memberi penghuraian yang jelas mengenai perhubungan di antara kedua-dua bidang sastra ini seperti berikut,

"Di pandang dari segi Sejarah, jelas tidak ada dua golongan yang lain di Malaysia yang mempunyai begitu besar sekali ikatan kebudayaannya. Peradaban India telah mempengaruhi

kebudayaan Melayu untuk lebih seribu tahun, dan kesannya dapat dilihat di mana-mana sahaja di dalam bahasa, di dalam kesusasteraan di dalam masakan, di dalam kepercayaan dan di dalam berbagai tatacara hidup sehari-hari...."⁶

Hubungan ini dengan jelas dapat dilihat daripada usaha-usaha yang dilakukan oleh golongan Tamil Muslim, iaitu golongan yang digelar sebagai "Jawi Peranakan". Selain daripada usaha-usaha terjemahan, mereka juga banyak menghasilkan karya-karya Sastera Melayu secara langsung dalam usaha memperkembangkan Kesusasteraan Melayu. Tetapi usaha mereka terhenti apabila wujudnya pergerakan anti "Jawi Peranakan" yang dimulakan oleh Abdul Rahim Kajai dan Ishak Haji Muhammad dalam tahun-tahun 30an.

Sumbangan Masyarakat Jawi Peranakan

Walaupun Abdul Rahim Kajai dan Ishak Haji Muhammad mengkritik masyarakat Jawi Peranakan dalam karya-karya mereka, tetapi sumbangan mereka dalam perkembangan Sastera Melayu yang kini menjadi Sastera Kebangsaan tidak dapat diabaikan. Usaha masyarakat Jawi Peranakan ini sebenarnya bermula dengan apa yang telah dilakukan oleh Munsyi Abdullah. Kini Abdullah bin Abdul Kadir Munsyi itu dianggap sebagai bapa kesusasteraan Melayu Moden kerana beliau merupakan penulis pertama yang meninggalkan tradisi lama, iaitu tradisi hikayat dan dongeng ajaib yang penuh dengan unsur-unsur mitos dan legenda. Abdullah menjadi orang yang mula-mula mencatatkan peristiwa-peristiwa dan kejadian-kejadian semasanya dalam novel otobiografinya, **Hikayat Abdullah** dan **Hikayat Pelayaran Abdullah**.

Selain daripada itu seorang Jawi Peranakan lain, Syed Mahmud bin Abdul Kadir yang bekerja di Jabatan Pelajaran Singapura dalam tahun 1886, telah menulis banyak buku dan menjadi pengarang bersama akhbar **Taman Pengetahuan**.⁷ Masyarakat ini juga menerbitkan akhbar Melayu yang pertama, iaitu **Jawi Peranakan** dibawah pimpinan Munshi Mohd Said bin Dada Mohayiddin dalam tahun 1876. Selain daripada **Jawi Peranakan**, banyak lagi akhbar diterbitkan oleh golongan ini, diantaranya ialah **Tanjong Penegri** yang diusahakan oleh S.P.S.K. Kader Sahib dari Singapura dalam tahun 1894. Seorang lagi Jawi Peranakan yang sangat aktif ialah Mohamed Yusoff bin Sultan Maidin. Beliau telah menghasilkan banyak buku diantaranya ialah, **Boria dan Bencananya**, **Syair Boria**, **Rahsia Kejayaan**, **Hikayat Pelayaran Gulliver**, **Kisah Pelayaran-pelayaran Sinbad** dan **Kejatohan Kaum-kaum Islam dan Pergerakan Baharu**. Pada keseluruhannya, masyarakat Jawi Peranakan ini merupakan golongan yang memelopori bidang kewartawanan Melayu dan penerbitan buku-buku dalam bahasa Melayu.

Usaha-usaha Perseorangan golongan Tamil

Selain daripada masyarakat Jawi Peranakan, orang-orang perseorangan Tamil juga mengha-

silkan karya-karya Sastera Melayu. Usaha ini didahului oleh Nagalingam beralamat No. 82, Teh Peh Kong Street, Parit Buntar, Perak. Beliau telah menulis cerpen 'cerita orang yang tiada menerima syukur' yang disiarkan oleh Bahtera, keluaran 17 dan 24 Mei 1932.⁸ Walaupun sumbangan Nagalingam merupakan teramat kecil tetapi ia merupakan penglibatan seorang Tamil dalam usaha menyumbangkan karya bercorak Sastera Kebangsaan. Selepas ini penglibatan golongan Tamil secara langsung hanya dapat dilihat dalam tahun 1950an dan seterusnya. Diantara orang perseorangan yang giat menghasilkan karya-karya Sastera Melayu adalah G. Soosai, Joseph Selvam dan N.S. Maniam. G. Soosai merupakan Sasterawan Tamil yang paling aktif dalam bidang penulisan Sastera Melayu. Selain daripada menulis rencana dalam majalah-majalah tempatan dan menghasilkan buku-buku, beliau juga menterjemahkan karya-karya Tamil ke dalam Bahasa Malaysia. diantara terjemahnya ialah antologi Cerpen berjudul **Wanita Malang** karya T.M. Anna Mary⁹ dan **Bahana Kesetiaan Teruji**¹⁰, iaitu terjemahan buku yang ditulis oleh Mahathmah Gandhi.

Joseph Selvam dan N.S. Maniam merupakan dua orang Tamil tunggal yang menjadi ahli Persatuan Penulis Negeri Melaka. Kedua-dua ini banyak menumpukan perhatian mereka dalam bidang sajak.¹¹ Joseph Selvam berjaya menerbitkan beberapa antologi sajak, diantaranya ialah **Nadi Perpaduan**, **Merintis Jalan ke Bahagia**, **Dalam Perjuangan** dan **Dalam Sinar Matamu**. Disamping itu beliau juga turut menghasilkan antologi sajak bersama yang berjudul, **Lagu Sepi**, **Riak di Pinggir Rasa** dan **Mencari dalam Mengerti**. Beliau juga pernah menyampaikan kertas kerja dalam Majlis Gapena dan di Sudut Penulis Dewan Bahasa dan Pustaka.¹² Pada Akhir tahun 70an A. Nagappan cuba menulis rencana bersiri mengenai Sejarah perkembangan Kesusasteraan Melayu dibawah judul 'Jejak Lalu'. Tetapi usaha ini terhenti selepas beberapa siri. Selain daripada usaha-usaha menghasilkan karya-karya sastera kebangsaan beberapa individu telah menterjemahkan karya-karya Tamil ke dalam Bahasa Malaysia. C. Vadivelu telah memuatkan tiga buah cerpen dalam antologi cerpen yang berjudul **Puthiya Varisu** terjemahan A. Nagappan.

Di dalam Antologi cerpen berjudul **Koleksi Cerpen-cerpen Malaysia** terbitan Universiti Malaya juga terdapat 4 buah cerpen terjemahan iaitu 'Garis Selari' karya Devaki Manalan, 'Lintah Darat' karya M. Anbuchelvam, 'Dato Kannappan' karya R. Karthigesu dan 'Orang Tua Muthusamy' karya C. Vadivelu. Kesemua empat cerpen ini diterjemahkan oleh P. Palaniappan.¹³ Palaniappan meneruskan usaha menterjemahkan karya Sastera Tamil dalam Bahasa Melayu sekali lagi di **Dewan Budaya** pada tahun 1984. Tetapi usaha ini juga terhenti dan selepas itu ruangan terjemahan berkenaan hanya muncul sekali sekala sahaja. Profesor Singaravelu yang telah banyak menulis esei-esei berhubung dengan sastera Tamil dalam Bahasa Malaysia juga menterjemahkan beberapa buah sajak Barathiar, seorang penyair reformasi teragung Tamil Nadu, Ianya diterbitkan oleh Jawatankuasa kebudayaan MIC sempena menyambut Perayaan Seratus tahun pujangga tersebut dalam tahun 1982.

Peranan Persatuan Penulis-penulis Tamil Malaysia

Selain daripada usaha-usaha individu, Persatuan penulis-penulis Tamil Malaysia juga telah

memainkan peranan penting dalam usaha menggalakkan ahli-ahlinya menghasilkan karya-karya bercorak kesusasteraan kebangsaan. Dewan Bahasa dan Pustaka juga telah mengadakan suatu majlis malam puisi yang khas untuk memberi penghormatan kepada seorang penyair Tamil Nadu yang mengunjungi negara ini pada 6.7.1989.¹⁴ Sajak-sajak Tamil terjemahan disampaikan. Usaha ini bermula apabila M. Durairaj menjadi Presiden persatuan ini. Pada awalnya, pihak persatuan telah mengadakan suatu perbincangan hati ke hati dengan Jawatankuasa Badan Penasihat Kebudayaan Nasional pada tahun 1983.¹⁵ Dalam pertemuan ini digariskan langkah-langkah untuk memupuk penulis-penulis Tamil supaya dapat menceburkan diri dalam usaha menghasilkan karya-karya kesusasteraan kebangsaan. Juga dipersejajarkan untuk mengadakan 'Minggu Penulis-penulis' setiap tahun sebagai usaha menggalak perkembangan kesusasteraan kebangsaan. Pihak persatuan diberi tanggungjawab menyediakan kertas kerja mengenai cadangan ini.

Mereka turut mengambil bahagian dalam aktiviti-aktiviti yang bercorak sastera kebangsaan dianjurkan oleh Dewan Bahasa dan Pustaka; misalnya tiga buah sajak iaitu 'Beginilah itu' karya Karaikilar, 'Yang Difikir Tidak Kuberlagu' karya K. Thiruvvarasu dan 'Mata Harulah Berkata' karya Pathasan dibaca dalam "Majlis Malam Puisi Perpaduan" anjuran Dewan Bahasa dan Pustaka pada 6.4.1984.¹⁶ Ketiga-tiga sajak itu diterjemahkan oleh Palaniappan. Di samping itu ahli-ahli persatuan ini pernah membaca esei-esei mengenai sastera Tamil. Ini memberi peluang kepada sasterawan-sasterawan Melayu dan Cina untuk mengetahui sedikit sebanyak mengenai perkembangan sastera Tamil di negara ini.

Usaha Jabatan Pengajian India, Universiti Malaya

Jabatan Pengajian India di Universiti Malaya turut memberikan sumbangan kepada perkembangan kesusasteraan kebangsaan. Pihak Jabatan mengadakan kursus-kursus dalam Bahasa Malaysia dengan tujuan memberi peluang kepada pelajar-pelajar Melayu dan Cina dan juga sebilangan penuntut lain tidak boleh berbahasa Tamil. Program ini membolehkan pelajar-pelajar bukan Tamil dengan mudah memahami Sastera Tamil dan seterusnya memahami usaha kaum Tamil dengan lebih mendalam. Dengan demikian, apabila mereka ingin menghasilkan sebuah karya yang bercorak sastera kebangsaan dengan mudah sahaja boleh menggunakan watak Tamil. Di samping itu majalah-majalah yang diterbitkan oleh Jabatan ini seringkali memuatkan esei-esei sastera yang ditulis dalam Bahasa Malaysia. 'Tirukkural', karya teragung Tamil, diterjemahkan ke dalam Bahasa Malaysia oleh Ismail Hussien. Kini beberapa orang kakitangan akademik Jabatan sedang berusaha untuk menterjemahkan karya-karya yang dihasilkan oleh beberapa orang pengarang Tamil tempatan.

Usaha Persatuan Bahasa Tamil, Universiti Malaya

Persatuan Bahasa Tamil, Universiti Malaya, yang dianggotai oleh siswa-siswa Tamil juga tidak ketinggalan dalam usaha menyumbangkan tenaga mereka kearah perkembangan kesusasteraan kebangsaan. Setiap tahun pihak persatuan ini menerbitkan majalah tahunannya

Tamil Oli. Majalah ini menyediakan ruangan bagi karya sastera dalam bahasa Malaysia. Ini merupakan suatu tapak percubaan bagi siswa-siswi menghasilkan karya-karya bercorak kesusasteraan kebangsaan. Selain daripada itu, aktiviti-aktiviti sastera mereka juga terdiri daripada "Malam Puisi" dan peraduan mengarang cerpen. Setiap majlis "Malam Puisi" akan disampaikan beberapa buah sajak Melayu yang dikarang oleh siswa-siswi-sendiri disamping sajak-sajak Tamil. Dalam peraduan mengarang cerpen yang diadakan dalam tahun 1986, pihak Persatuan ini telah mengemukakan pendapat baru dengan memberi hadiah saguhati kepada sebuah cerpen Melayu berjudul 'Putih'¹⁷ karya Rosita Ramli. Ini adalah suatu perkembangan baru dan harus di beri perhatian yang sewajarnya. Tindakan siswa-siswi ini telah menggariskan suatu corak baru dalam kesusasteraan kebangsaan iaitu karya cerpen Melayu tidak lagi dianggap hanya kepunyaan masyarakat Melayu tetapi ini adalah untuk masyarakat Malaysia. Ia juga merupakan perhubungan dua hala, daripada sastera Tamil ke sastera Melayu.

Kesimpulan

Dilihat pada keseluruhannya sumbangan penulis-penulis keturunan India, selain daripada golongan Jawi Peranakan kepada sastera kebangsaan belum begitu memuaskan. Akhbar-akhbar Tamil tempatan harus menggalakan penulis-penulis Tamil untuk menghasilkan karya-karya sastera kebangsaan. Akhbar **Tamil Nesan** pernah mengadakan peraduan mengarang cerpen Melayu semasa bulan bahasa diadakan pada tahun 60an. Usaha-usaha seperti itu harus diteruskan lagi. Persatuan-persatuan Penulis Tamil di negara ini juga harus memainkan peranan penting dengan memperolehi bantuan daripada Dewan Bahasa dan Pustaka dalam usaha menggalakan penulis-penulis Tamil menghasilkan karya-karya kesusasteraan kebangsaan.

Baru-baru ini pihak kerajaan telah mengesyor serta mencadangkan supaya golongan penulis bukan Melayu menyumbangkan hasilan dan karya Sastera ke dalam Bahasa Malaysia ataupun sekurang-kurangnya menterjemahkan karya-karya agung Tamil dan Cina ke Bahasa Malaysia. Walaupun usaha seumpama ini telah lama diadakan, diharapkan cadangan kerajaan ini mendapat sambutan ramai penulis Tamil dan lainnya turut serta dalam usaha memperkembangkan sastera kebangsaan.

Nota Kaki

1. Laporan Persidangan Penulis-penulis Malaya, Singapura, Dewan Bahasa dan Kebudayaan Kebangsaan, 1962, hal. 26.
2. Ibid., hal 29.
3. Ismail Hussein, Kesusasteraan Nasional Malaysia, Anwar Ridwan, (ed)., **DiSekitar Pemikiran Kesusasteraan Malaysia, 1957-1972**, Dewan Bahasa dan Pustaka, 1981, hal. 216.
4. Hashim Awang, Kertas Kerja : "Aliran dan Teknik dalam `Penulisan Bahasa Malaysia," Seminar Penulis-penulis Tamil anjuran EWRF, 1984.
5. Sir Richard Winstedt, **A History of Classical Malay Literature**, Oxford University Press, Kuala Lumpur, 1972, hal. 35.
6. Ismail, Hussein, **Sastera dan Masyarakat**, Pustaka Zakry Abadi, Kuala Lumpur, 1974, hal. 100.
7. Helen Margaret Brown, **The South Indian Muslim Community and the evolution of the Jawi Peranakan in Penang up to 1948**, Universiti Malaya, 1977, hal. 110.
8. Hashim Awang, **Cerpen-cerpen Melayu Sebelum Perang Dunia Kedua; Satu Analisa Tentang Tema dan Struktur**, Universiti Malaya, 1972, hal. 14.
9. Anna Mary, T. **Wanita Malang**, ahli bahasa, G. Soosai, Percetakan Ganesh, Pulau Pinang, 1972.
10. G. Soosai, **Bahana Kesetiaan Tenuji**, Penerbitan Pustaka Antam, Kuala Lumpur, 1984.
11. **Dari Musim ke Musim**, Persatuan penulis-penulis Negeri Melaka, Melaka, 1977.
12. Joseph Selvam, `Kesusasteraan Nasional dan orang-orang berketurunan Tamil : Satu Tinjauan' dalam **Tamil Oli**, Vol. 11, 173/74, hal. 62.
13. Harun Haji Abdullah, **Koleksi Cerpen-cerpen Malaysia**, Penerbitan Universiti Malaya, 1977, hal. 329 hingga 356.
14. **Tamil Nesan**, 9.7.1979.
15. **Tamil Osai**, 16.5.1982, hal 3.
16. **Ibid**, 5.4.1984, hal. 6.
17. **Peravaik Kathaikal**, PBTUM, Universiti Malaya, 1986, hal. 164-176.